

konati s jinými zájmy, jestliže vymáhající věřitel se nedostaví, nýbrž mají se, když uplynuly čtyři neděle, vrátiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu D-ovu.

Důvody:

Dle zájemního protokolu byl, jak soud rekursní správně uvádí, exekuční zájem svršků pro pohledávku C-ovu proveden dne 16. října 1918 od půl 9. do 10. hodiny dopol., pro pohledávku rekurentovu týž den od 10. do 11. hod. dopol. Dle §§ 253 a 256 ex. ř. nabyl tedy C. práva zástavního k zabaveným svrškům dříve než rekurent, byla proto pohledávka jeho dle § 286 odst. 3. ex. ř. právem před pohledávkou rekurentovou z výměšku za prodané svršky přikázána. Proč exekuční zabavení pro pohledávku rekurentovu bylo vykonáno později než pro pohledávku C-ovu, jest pro pořadí práv zástavních nerozhodno. Ostatně dle návrhu rekurentova ze dne 14. října 1918 měl zájem býti proveden teprve na přihlášení a za intervence vymáhajícího věřitele a dle výpovědi soudního kancelisty F. a výkonného orgánu E., byla exekuce pro pohledávku rekurentovu přihlášena k výkonu dne 16. října 1918 teprve po provedení exekuce C-ovy provedené, takže dle §§ 161 odst. 2., 383 odst. 3 jedn. ř. příkaz k výkonu teprve potom výkonnému orgánu mohl býti dán. Bylo tedy neodůvodněný dovolací rekurs zamítnouti.

Čís. 95.

Odporují-li si přihlášky zákonných dědiců, ježto jedni popírají dědické nároky druhých proto, že se jich zřekli, buďtež tito jako žalobcové odkázáni na pořad práva.

(Rozh. ze dne 26. března 1919, R I 112/19.)

K pozůstalosti po svém otci přihlásilo se šest sourozenců ze zákona. Synové A. a B. uplatňovali své výhradné právo dědické, tvrdíce, že se spoludědičky sestry C., D., E. a F. při projednání pozůstalosti po matce, dne 19. dubna 1912 zemřelé, svých nároků na pozůstalost po nyní zemřelém otci zřekly a že proto jsou z jeho pozůstalosti nyní projednáváné vyloučeny. — Tento odpor v dědických přihláškách rozluštil **pozůstalostní soud** (okresní soud pro Malou Stranu v Praze) tím, že odkázal syny A. a B. na pořad práva a poukázal je, by podali žalobu na spoludědičky k provedení svého výlučného práva dědického ve lhůtě šesti neděl pod následky § 125 nesp. pat. **Důvody:** Všichni dědicové podali své přihlášky k dědictví, spočívající v témž důvodu práva dědického, ježto všichni přihlásili se ze zákona, a byly tyto jich všech přihlášky dědické na soud přijaty. Vzhledem k tomu, že dědicové A. a B. uplatňují své výhradné právo dědické z důvodu, že ostatní spoludědici při projednání pozůstalosti po jejich matce, dne 19. dubna 1912 zemřelé, nároků svých na pozůstalost po jich nyní zemřelém otci se vesměs zřekli a tudíž z této pozůstalosti jsou vyloučeni, jest proto na dědicích A. a B., by provedli své výhradné právo dědické oproti ostatním spoludědicům a vyvrátili tak důvod jejich práva dědického. Bylo tudíž přihlášky dědické obou

skupin dědiců na soud přijati a skupinu prvnější, ježto vylučují dotyční dědicové práva dědická ostatních konkurujících dědiců, na pořad práva odkázati, poněvač musí výhradně své právo proti těmto, druhým sourozencům, za daného stavu, jelikož jde o skutečnosti, jež jen formálním provedením důkazu dají se objasniti a soud pozůstalostní v nesporném řízení do řešení těchto otázek nemůže se pouštět, v cestě sporu prokázati. — Rekursní soud (zemský soud v Praze) uložil naopak dědičkám C, D, E a F, by podaly na spoludědice A a B žalobu za účelem provedení svého tvrzeného práva dědického v téže lhůtě a pod týmiž následky, jak je určil první soud. Důvody: Dlužno předem podotknouti, že prvý soudce shledává tu případ § 125 a nikoli případ § 2 č. 7 nesp. pat., neboť tu jde o odporující si dědické nároky, jež § 125 nesp. pat., jak z § 126, mluvícího o nárocích, plyne, pod dědickými přihláškami rozumí. Přihlášky dědické odporují si vždy, jestliže soudce vzhledem k návrhům učiněným nemůže projednání pozůstalosti položit za základ všechny podané dědické přihlášky, aniž by to kladeným nárokům některého účastníka odporovalo. A tomu v daném případě tak jest, ježto rekurenti připisují si výhradně právo dědické a vylučují dědičky ze spoludědictví, na něž tyto naopak nárok činí. Avšak prvý soudce po náhledu rekursního soudu nesprávně posoudil otázku, které straně sluší přikázati roli žalobčí, to jest, která má titul slabší (§ 126 odst. 2 nesp. pat.) Posouzení to náleží, ježto zákon tu žádného ustanovení nemá, na logickém zhodnocení celého stavu věci. Pro prvního soudce bylo rozhodným, že stěžovatelé uplatňují výhradně právo dědické, to však má rekursní soud za mylné; neboť z pravidla uplatňují obě strany výhradně právo dědické, zejména v případech odstavce prvního § 126, takže výhradností činné nároku není ničeho rozhodnuto. Rozhodným je právo ne výhradně, ale dle stavu věci silnější, jak zákon praví. Silnější právo však mají stěžovatelé, neboť jejich zákonný nárok není odpůrci popřen, kdežto nárok odpůrkyn stěžovateli popřen jest a to ne svévolně, nýbrž se značným osvědčením, to jest s poukazem na jejich vzdání se dědických práv po zůstaviteli, prohlášené v podání jejich ze dne 11. června 1912, při čemž arci podotknouti dlužno, že otázka, je-li toto vzdání se platné (§§ 538, 551 st. zn. obč. zák., srovn. čl. II, odst. 1 III. dílčí novely a § 5 obč. zák., když k § 551 žádného zvláštního přechodného ustanovení není, řešeno býti může až právě v procesu o dědické právo a nikoli již zde.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dědiček.

Důvody:

Je arci správně, že dědické právo stěžovatelek opírá se o týž titul jako dědické právo spoluzůstalých bratrů, totiž o zákon. Než na druhé straně nelze přehlížeti, že stěžovatelky zákonného nároku svých odpůrců nepopřely, kdežto tyto dědické nároky stěžovatelek popírají, tvrdíce, že dědické jejich právo pomínulo zřeknutím se. Na doklad svého tvrzení předložili listinu stěžovatelkami podepsanou, z níž ono zřeknutí se je na prvý pohled patrné a proti níž co do pravosti stěžovatelky žádných námitek nevznesly. Nelze neuznati, že silnější právo má pro sebe ten, kdo ve svůj prospěch může se na zmíněnou listinu odvolávati. To nejsou však stěžovatelky, důsledkem čehož byly rekursním soudem právem na pořad práva odkázány.